

Абоаментъ за год. 20 лв.
Излиза на 5 и 20 число.

ПРАВОСЛАВНО БРАТСТВО

Обявл. по споразумение
Брой 1 левъ.

„ЧАДЦА МОЯ! НЕ ЛЮБИМЪ СЛОВОМЪ НИЖЕ ЯЗИКОМЪ, НО ДѢЛОМЪ И ИСТИНУЮ“
Двуседмиченъ вестникъ за религиозно-нравствена просвѣта.
ИЗДАВА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ. ❀ ❀ ❀ ❀ Уредникъ Свещ. Н. Д. ХУБАНЧЕВЪ.

Органъ на Православното Хр. Братство „Вѣра, Надежда и Любовь“ при хр. „Св. Три Святители“.

Всичко отнасящо се до вбонамента на вестника, да се изпраща до администратора
Презв. ЕЛ. СВЕЩ. МИТКОВСКА — ул. „Сборна“ 631.

Нужда отъ апостоли.

Както добритѣ и полезни семена искатъ трудъ, разработена почва и нѣжни грижи, за да растатъ и даватъ изобилень плодъ, тъй е и съ доброто: то расте съ голѣмъ трудъ и мжка.

Буренитѣ, плѣвелитѣ, непотрѣбнитѣ и вредни семена лесно растатъ. Тѣ не искатъ трудъ и грижи. Гдето паднатъ тамъ, никнатъ, растатъ и се умножаватъ; тъй и е съ злото: то расте буйно и бързо. Размножава се лесно. Усвоява се безъ особенъ трудъ. Училище за зло никжде нѣма. Злото не се изучава въ никоя школа. Нѣма катедра за зло и неправда въ никсй университетъ. Но безъ училище, безъ школа и безъ университетъ злото се шири. То никога не страда отъ суша. Като бурена и плѣвелитѣ, расте и се размножава, безъ да има нужда отъ особни грижи и трудове.

Доброто и полезното, красивото и възвишенното, обаче, сж плодове на най-благородни и упорити борби. А идеалътъ на красивия човѣшки животъ е **Царството Божие на земята.**

Що е Царство Божие?

То е идеалниятъ строй на човѣшкия животъ. То е Царството на радостъ и миръ. То има единъ законъ—любовта, едно ръководство—правдата, едно служение—истината.

А всичко това иска усърдни и предани работници. Работниците за Царството Божие на земята Христосъ нарича **апостоли.**

Всички служители на доброто, презъ всичко време, сж вършили апостолско дѣло. Апостолството всѣкога е било една нужда на живота. За нашия животъ то е едно веление.

Но нуждата отъ апостоли е многостранна. Така, трѣбватъ ни апостоли на истината. Днесъ истината се тъпчи. Тя се хули. Разпѣватъ я на кръстъ. И поруганата истината вопие къмъ небето и търси защитници и глашатаи, преданни служители и смѣли повѣдници.

Истината иска апостоли.

Трѣбватъ ни апостоли на трезвенността. Всички почти сме обхванати отъ едно безумно опиянение. Но пияни сме отъ какво? Не само отъ алкохолъ. Пияни сме отъ озлобление. Пияни сме отъ стрѣвна алчностъ. Пияни сме отъ плѣтски страсти и удоволствия. Пияни сме отъ методичнитѣ лъжи на демагогията. Опиянение бошува по всички насоки въ нашия животъ.

Трѣбватъ апостоли на трезвенъ, смисленъ човѣшки животъ.

Съзнанието за дългъ, съвѣсть и честно служение отъ день на день се затъмнява. Грубиятъ интересъ царствено вилнѣе. Всѣки, съ малки изключения, чиновникъ или работникъ, гледа презъ прѣсти на своята служба, на своята работа. Всѣки гледа день да мине, месецъ да дойде—заплата да получи. Затова всичкитѣ ни обществени работи хроматъ. Всѣки казва, че „управия нѣма; никой не е управилъ свѣта, та азъ ли ще го управля“, тъй се мълви отъ уста въ уста. А това е лошъ признакъ, зла прокоба. То говори за едно марално умопомрачение. Тая

нравствена тъма, обаче, трѣбва да се разсѣе. Погледътъ трѣбва да се разведри.

Кой ще ни свѣти? Кой ще ни пробуди отъ моралната апатия?

Апостолитѣ на дълга, съвѣстѣта и честното служение: нуждни сж апостоли, които съ гърмотевиченъ гласъ да ни пробудятъ отъ нравственото безразличие, що ни е обладало.

Трѣбватъ апостоли на мира.

Плѣвелитѣ на раздори и размирия гжсто сж обрасли полето на нашия животъ. Благодатниятъ миръ вече почва да напуща и домъ, и село, и градъ, и общество.

Общественитѣ партийни групи отдавна сж изгонили мира въ писти гори тилилейски. Нумиратъ се въ непримирима вражда. А враждата убива, унищожава. Нейното дихание носи сигурна смъртъ.

Противъ враждитѣ въ нашия животъ трѣбватъ апостоли на мира. Нуждни сж ржце, които да повдигнатъ маслиневито клонче и да го внесатъ и въ дома, и въ селото, въ града, и въ обществото. Да, животътъ крещи и вика:— апостоли, апостоли сж потрѣбни! Това е велението на нашето време.

Но кой може да бжде апостолъ? Кой е призванъ на това велико, спасително служение на човѣшкия животъ!

— **Християнинътъ.**

Апостолството въ най-широкъ смисълъ на думата е призвание на християнина. За апостолство сме призвани всички, които носимъ името на Христа, нашиятъ Спасителъ.

Тежко е призванието на християнина. Но нека не се плашимъ отъ това. Да погледнемъ на първитѣ апостоли и ученици Господни. Тѣ бѣха прости и неукы рибари Но тѣ победиха злото. Сринаха неговото царство. Станаха глашатаи на Царството Божие.— Сега полето на живота стои широко разгжнато предъ насъ. Доброто чака своитѣ съ-

ячи. Царството Божие търси свситѣ работници. Предъ нуждитѣ на живота, грѣхъ и претѣпление е всѣко нехайство. Затова нека изпълнимъ своето призвание. Нека бждемъ апостоли. Нека отъ своя животъ направимъ най-красивата апостолска проповѣдь за Царството Божие на земята. Защото това чака отъ насъ животътъ, това иска и Христосъ.

Пр. Ф.

КОЛОНА НА ДЕТЕТО.

Клети деца.

Не всѣко дете е мило и скжпо съкровище. Не всички деца упражняватъ върху околнитѣ си благотворно влияние. Има деца, които сж печаль и срамъ за родителитѣ, не сж радость и гордость на семейството.

Такива сж невъзпитанитѣ деца, лишени отъ добри качества и обзети отъ пороци: гордость и чувственостъ. Наричатъ ги лоши деца.

Дете, което зле отговаря на майка си и не стои на мѣстото си прилично, е лошо. Дете, което не се покорява на родителитѣ си и своеволнич, е лошо. Дете, което само безъ съгласие на родителитѣ си, на своя глава върши нѣщо и се смѣе надъ тѣхъ, е лошо. Следъ време, то ще бжде непочтенъ човѣкъ.

Юноша, който може да утеши родителитѣ си и не го прави, е лошо дете. То има кораво и лошо сърдце.

Какво да кажемъ още за ония младежи, които мислетъ само за себе си и които всичко, що придобиватъ, изживяватъ само за себе си, безъ да се безпокоятъ да помислятъ, дали тѣхната майка, баща и малки братчета, нѣматъ какво да вечерятъ? Какъ да ги наречемъ, освенъ лоши деца!

Подобни клетници сж трѣгнали по пжтя на нравствената мизерия, необходимо следствие на разюзданитѣ страсти; тѣ отиватъ стремглаво къмъ тѣлесно заболяване, къмъ срамъ, леностъ и развала.

Единъ баща—писателъ билъ оставилъ сина си да порасте, безъ да му даде религиозно възпитание. Когато синътъ му навършилъ осемнадесетъ години, пожелалъ да го представи на единъ писателъ, практикуващъ абсурдни теории.

При брѣга на езерото.

(Продължение отъ бр. 9).

Тукъ жената наведе още повече глава и глухо каза: съмнихъ се въ Бога и мракъ похлюпи духа ми и нѣмаше вече миръ за мене! И страдамъ по-вече отъ всички тѣзи, които Ти, Учителю, изцѣри, но не смѣя да моля за нищо. Казватъ, че нечистъ духъ ме е завладѣлъ. При тѣзи думи новъ порой отъ сълзи облѣ блѣдното лице на нещастната.

Колѣничила тя стоеше съ наведена глава. Исусъ откжсна погледа си отъ висинитѣ, очитѣ Му като чѣ бѣха погълнали най хубавитѣ лжчи на звѣздитѣ, погледна Той къмъ къмъ колѣ-

ничилата и рече ѝ: радвай се дъще Аврамова, чакътъ на прошката ти е дошълъ. Отецъ обръща лицето си къмъ тебе и свѣтлина ще изпълни вече духа ти! И почна Той да говори като на Себе си: жадна суха земя, влага ѝ трѣбва, или плодътъ загива, водата е до тѣхъ, ала тѣ я не виждатъ—

Нехайни пазачи, по-добре камили и овце да бѣхте пасли.

Жената Го гледаше съ широко разтворени очи. Гледаха Го и слушаха Го всички други. Погледътъ му се носеше нѣджде далече. Спрѣ го Той наново надъ жената и рече: **богатъ изворъ, запустѣлъ отъ пѣськъ и бурени, нанесени отъ слѣпци!!!** Не бой се, жено, слънцето вече изгрѣ и за тебе. Ти си обичала по-вече творението отъ Тво-

— Испитайте сина ми, казалъ той. Ще ми кажете после какво мислите за него.

Русо испиталъ младежа.

— Какъ го намирате? попиталъ бащата.

— Това е едно чудовище! отговорилъ Русо.

— Какъ така чудовище, възразилъ бащата, когато азъ го възпитавахъ по вашитъ принципи?

— Това не ме очудва, казалъ Русо, — вашето дете е развалено, то е нещастно.

Дете, което глеятъ, прекалено гаятъ и задоволяватъ всичкитъ му капризи, е нещастно.

Глезеното и галено дете, което, вмѣсто да се покорява на родителитъ, последнитъ му се покоряватъ, става грубиянинъ, лъжецъ, крадецъ; то е неспособно за благородни усилия, за работа, за самопожертване.

Какво престъпление, какъвъ грѣхъ и нещастие е, когато зле възпитаваме децата си!

Денисъ, тиранинъ на Сиракуза, взелъ пленникъ младия синъ на неприятеля си Дионъ. За да отмъсти на последния, Денисъ измислилъ отвратително отмъщение.

Той го предалъ да се възпитава отъ развратени мислители които да задоволяватъ всичкитъ му желания и капризи. На другаритъ му било казано да ржкоплѣската на всичкитъ му страсти и да удобряватъ всичко, което желаелъ и правелъ.

Детето отивало къмъ всички крайности. Когато младото чудовище станало на двайсетъ години, Денисъ го освободилъ отъ пленичество и пусналъ да иде при баща си. Последниятъ се помъчилъ да изкорени лошитъ привычки на сина си, но всичко било късно и напразно.

Не желаяйки да се покорява на баща си, изпадналъ въ отчаяние, разглезениятъ синъ се качва единъ день на една тераса отъ бащиния палатъ и оттамъ се хвърля върху скалитъ, гдето си разбилъ черепа.

Злото дете е нещастно презъ цѣлъ животъ. Цѣлото му съществуване е компрометирано. То прилича на дръвце, което расте крѣпнѣе: самотно, безъ защита и покровителство, обхванато отъ всички страни. Такова дръвце се прегъва, сѣхне отъ знойнитъ пекове и прахове. Неговиятъ изгледъ е жалкъ. Плодоветъ му едва завързали, падатъ неозрѣли по земята.

Такова е зле възпитаното и разглезено дете, оставено на страститъ си, заробено отъ лошитъ привычки. То е преизпълнено съ всѣкакви пороци. Невежъ въ детинство, разпуснатъ на младини, себелюбивъ и грубъ презъ останалия си животъ, такъвъ човѣкъ ще има още по нещастни наследни-

ци. Той ще умре въ страшна забрава и презрение.

Единъ юноша, възпитанието на когото бѣше за оплакване, свикналъ до край да задоволява страститъ си и най-чудноватитъ си капризи, имаше една набожна майка. Тя се мъчи съ горещи молби да го измъкне изъ блатото и порока.

Веднѣжъ юношата написа следнитъ редове на майка си: „Имай още вѣра, надѣвамъ се скоро да оставя живота, който до сега съмъ водилъ, но те моля, остави ме само три дни още да си поживѣя на свобода. Следъ това азъ ще съмъ подъ твоитъ съвети и ще се подчиня на гласа на съвестта си“.

Майката прояви още една слабостъ. Тя прие и упобри това желание на сина си. На третия день юношата се прибра дома много късно. На другия день на разсъмване, въ стаята се раздаде оглушителенъ гърмежъ. Следъ това се чу схрупуляване върху пода. Побързаха да видятъ какво се е случило. Юношата, прострѣнъ на пода, агонизираше. Той умре безъ да успѣе да се поправи.

На три години голѣмото дете се обръща на единъ идолъ, комуто всички гледатъ да угаждатъ.

„Азъ тѣй искамъ. Оставете ме спокойно . . . Ти ми прѣчишъ“, — такъвъ е речникътъ му. Недоволно, грубо, то блѣска дращи и бие тѣзи, които сѣж край него. То командва и управлява.

— Махни се оттукъ, мамо, не ми прѣчи крещи то често. Родителитъ му живѣятъ само, за да изпълнятъ капризитъ му. То имъ възблагодарява съ незачитане.

Безъ да страда отъ лишения, то никакъ не цени това, което има, то желае това, което нѣма. Когато не са задоволятъ най-безсмисленитъ му желания, тогава то се отчайва, блѣска се и напада най-отчаяни дивешки викове . . .

„Какво правите презъ цѣлия день?“ — запитали веднѣжъ една млада майка. — „Галѣя децата си“, отговорила тя. Това признание посочило слабостта въ възпитанието на нейнитъ нещастни деца.

На десетата година разглезеното дете става вече по нахално, по зло и по лѣниво. Родителитъ го даватъ въ училище. Тамъ то проявява волноститъ си. То очаква да възприематъ неговитъ идеи. Твърди съ положителностъ нѣща, които не познава.

А на осемнадесетата година, разглезеното дете става равнодушенъ младежъ, отъ когото учителитъ нищо не могатъ да очакватъ. Следъ дълги години на учене или практикуване, въ напредъчарие на изпититъ, умътъ му е празенъ, волята

реца, творението изчезва или се замърсява, тогава блуждае този, който не знае да вижда вѣчния Творецъ. Облакъ прекъсналъ лъжитъ и ти си помислила, че слънцето е угаснало. Изсъхнала водата предъ къщата ти и ти си повѣрвала, че нѣма вече вода по земята. И като изгледа всички каза: тѣй вѣрва този, който гледа само около себе си. Страсти и суета оковали душитъ около тебе и ти си допустнала, че изворътъ на доброто е пресъхналъ — тѣй допуща този, който Го търси въ творението. Той е по горе, о, хора! Единъ е Творецътъ на всичко добро. Единъ е изворътъ Му, той е неизчерпаемъ. Той не пресъхва, а оросява всѣкиго, който си повдигне очитъ къмъ него. Който ги скове само на-долу, той изгубва посоката на благодатта и потъмнява душата му. Твоятъ духъ, жено,

се е услаждалъ само отъ пѣсенъта на птичкитъ, а колко по-вече се услажда духътъ отъ пѣсенъта на доброто и свѣтлината. Само красотата на цвѣтната радва око то, а колко по-вече се радва то, когато съзрѣ вѣчната хубостъ! Гледайте извора на доброто въ Бога, пазете подобieto Му въ сърдието си и тогава чакъ Го търсете въ подобритъ си. А, ако тамъ го не намѣрите, злина Го е затрупала, поразчистете я съ слабитъ си ржцѣ и драги ще сте Богу и леко ще е на духа ви.

Жената не снемаше очи отъ Исуса. Всички бѣха притаили дѣхъ и не изпушаха нито една Негова дума. Ученицитъ Му Го слушаха, като че за пръвъ пѣтъ Го чуваха.

Ако странятъ хората отъ васъ, рече Исусъ, не тъжете и не плачете, защото суета и гордостъ

